

прѣдвожда войска отъ тоя видъ, на която най-много благоприятствува почвата, било тежко-въоръжена, било лековъоръжена, било конна часть, а нощемъ споредъ гръцкия обичай прѣдвожда най-бавно подвижната часть; защото така най-малко се разкъсватъ войсковитѣ части и най-малко оставатъ незабѣлзани, когато се отдалечатъ една отъ друга. А разпокъсанитѣ части често даже се нападатъ и взаимно си нанасятъ врѣда, понеже не се познаватъ.“ Севтъ отговорилъ: „Право говорите, ще послѣдвамъ обичая ви и ще ви дамъ за водачи най-опитнитѣ познавачи на страната измежду най-старитѣ, а самъ ще се присѣдиня изотзадъ съ конницитѣ, и щомъ има нужда, ще се явя бързо отпрѣдъ.“ А за паролъ си казали „Атина“ поради сродството⁴⁹⁾.

Кждъ полунощъ Севтъ дошълъ заедно съ конници, облѣчени въ ризници, и съ въоръжени пелтасти, и като прѣдалъ водачитѣ, потеглили напрѣдъ хоплититѣ, а слѣдъ тѣхъ — пелтаститѣ; конницитѣ образували тилния отредъ. Когато пъкъ се съмнало, Севтъ миналъ напрѣдъ и възхвалилъ гръцкия обичай, като казалъ, че той често нощемъ, макаръ и самъ да е трѣгвалъ съ малцина, се е откъсвалъ ведно съ конницитѣ отъ пѣхотинцитѣ, а сега — продължилъ той — съ настѣпването на деня всички се виждаме сбрани на едно мѣсто, както трѣбва да бжде. „Но вие почакайте тука — добавилъ той — и си отпочинете; азъ пъкъ ще разузная положението на неприятеля и слѣдъ това ще се върна пакъ тука.“ Това той казалъ и прѣпусналъ коня си по нѣкакъвъ планински пѣтъ. А като попадналъ въ голѣмъ снѣгъ, той почналъ да се вира, дали има човѣшки слѣди, които водятъ напрѣдъ или въ обратна посока. Обаче като видѣлъ, че по пѣтя никой не е минавалъ, върналъ се бързо и рекълъ: „Войници, работата съ божя воля ще бжде въ редъ, защото ще ни се удаде да нападнемъ неочаквано неприятеля. Азъ ще отида съ конницата напрѣдъ, за да не побѣгне нито единъ, когото ние видимъ, и да съобщи на неприятелитѣ, че се приближаваме. А вие ни слѣдвайте, и ако останете толкова назадъ, щото да не ни виждате, придържайте се въ слѣдата на конетѣ! Па щомъ прѣхвърлимъ планинитѣ, ще навлѣземъ въ много и богати при това села!“

А къмъ обѣдъ, той се билъ вече изкачилъ на височинитѣ и съгледалъ селата, па прѣпусналъ коня си, до-

⁴⁹⁾ Вижъ бѣл. 32.